

KORP GLUGGEN

nr 3/14 | årgång 16

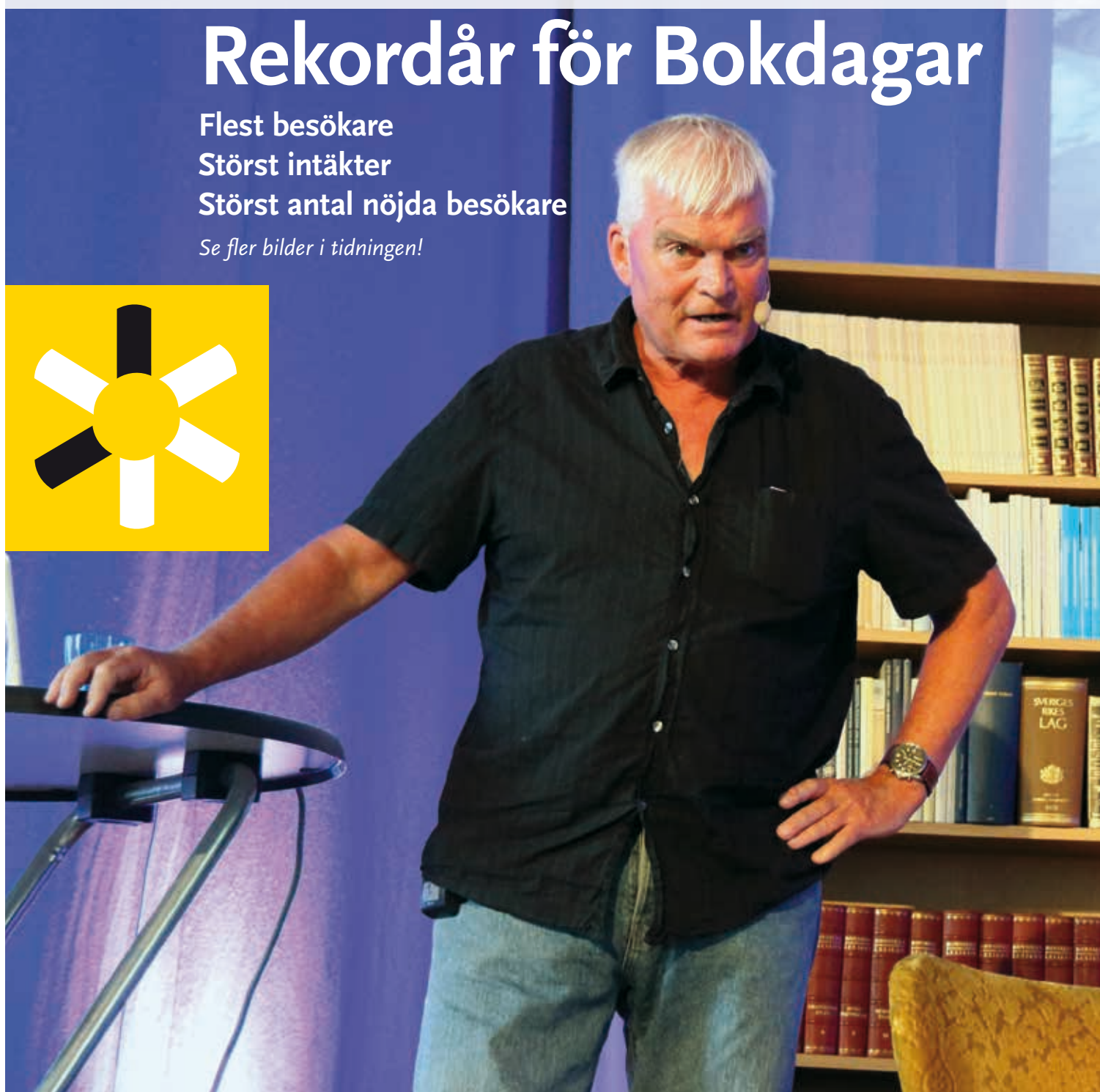
Rekordår för Bokdagar

Flest besökare

Störst intäkter

Störst antal nöjda besökare

Se fler bilder i tidningen!

Dalslands DL Litteraturförening

Kyrkogatan 14
662 36 ÅMÅL

Tel. 0532 - 151 11

www.bokdagaridalsland.se

Plusgiro 18 46 69-0

Bankgiro 5267-3282

Org.nr. 802420-4037

Föreningen för alla som läser, skriver, samlar, köper, säljer, ger ut, lånar ut eller är intresserade av litteratur i största allmänhet. Föreningens syfte är att stödja litteratur med anknytning till Dalsland. Nytt och gammalt, skönlitteratur och facklitteratur, poesi och dokumentär. Vi samarbetar med biblioteken i Dalsland och med bokhandlare, samlare, författarföreningar och andra kulturföreningar. Vi vill hålla ett "korpöga" på det litterära Dalsland.

SOM MEDLEM FÅR DU:

- Korppluggen, fyra nr/år som innehåller presentation av nyutkommen litteratur, information om böcker och Bokdagar, litterära inlägg, insändare, medlemsnytt m.m.
- Inbjudningar till litterära arrangemang i Dalsland.

MEDLEMSAVGIFTEN ÄR

125 kr/år för enskild medlem inkl. familjemedlemmar.

200 kr/år för institution och företag.

OMSLAGSBILD

Åsa Carlsson

Korppluggen trycks hos
Niklassons Tryckeri AB, Mellerud
info@niklassonstryckeri.se
Issn 1404-2502

FÖRENINGENS ORDFÖRANDE ANSVARIG UTGIVARE

Lena Grönlund
0531-40525, 0706-833 889
lngnrlnd@gmail.com

REDAKTION

Redaktörer

Lars Gustafsson
070-341 45 93
larsgus@live.se

Gunilla Gustafsson
073-024 24 44
gun.gus@hotmail.com

Lena Grönlund
0531-40525, 0706-833 889
lngnrlnd@gmail.com

Monika Åhlund 0531-330 90
053133090@home.se

Maj-Lis Dolk
0532-186 35, 0705-64 60 21
maj-lis.dolk@bokdagaridalsland.se

Koordinator

Johanna Lindström
070-699 67 51
johanna@bokdagaridalsland.se

BOKDAGAR I DALSLAND

Anita K Alexanderson
Lunnegatan 15
662 31 Åmål 0532-125 23
anita.k.alex@bokdagaridalsland.se

ANNONSER

Lena Grönlund
0531-40525, 0706-833 889
lngnrlnd@gmail.com

ANNONSPRISER

Helsida 1200 kr
Halvsida 800 kr
1/4 sida 600 kr
1/8 sida 500 kr

Om man binder sig för en annons i fyra nr. rabatteras det med 20% på priset för varje annonsinförande.

Vid tekniska detaljer och annonsmaterial: Bele Fransson 0530-360 90

ANNONSLAYOUT

Kontakta:

Åsa Carlsson 0532-710 71 eller
Bele Fransson 0530-360 90 så hjälper de till att utforma din annons. Kostnaden för detta debiteras separat.

PLANERAD UTGIVNING AV KORPPLUGGEN 2014

Nr 4 Vecka 49 Manusstopp 16/11

ORDFÖRANDEN har ordet

Sommarens bokdagar har blivit ett soligt minne. Den umbärliga Ida Bäckmann har genom Sigrid Combüchens biografi blivit en outhärlig invånare och något av en husgud i vårt växande, myllrande litteraturhus vid Åmålsån.

Jag är i färd med att läsa boken när jag skriver detta men har bara hunnit till hälften, och släppkalaset på Stadshotellet har ännu inte ägt rum.

Men Ida fångade mitt intresse redan efter några sidor. Hon är ingen lätt person att ta till sig. Inte enkel att tycka om, svår att förstå sig på. Sigrid Combüchen borrar sig genom lager efter lager: Idas böcker i olika, reviderade utgåvor, Idas brev, andras brev till henne, men också om henne, inte alltid så smickrande, vare sig för Ida eller för brevskrivarna själva.

Ida irrade, ljög, hade dålig självinsikt, låste sig i destruktiva tanke-mönster som ledde till att hon for illa. Samtidigt var hon en ytterst kompetent och intelligent yrkeskvinna, en människa med omtanke, humor och distans.

Hur går det ihop?

Livet är inte svart/vitt, har sällan raka spår, det mesta är obegripligt och oförutsägbart, i alla fall så länge det pågår. Ett osäkert gungfly där man försöker hålla balansen och hitta en tuva att stå på. När så ett problem blivit löst eller en fas i livet är överständer kan man se tillbaka och hitta, eller hitta på, ett mönster, en linje, en avsikt som man inte alltid visste att man hade. Så gör man historien begriplig för sig själv och andra. I bästa fall leder berättelsen, eller eftertänksamheten, till en bättre insikt om hur man ska gå vidare eller varför det blev som det blev. I värsta fall drar man förhastade slutsatser, hittar syndabockar, låser fast sig i tankespår som leder vilse eller mot avgrunden.

"Lilla Ida", mest känd för sina nära förbindelser med och böcker om Gustaf Fröding och Selma Lagerlöf, blev förhånad och bortglömd, beslagen med lögn och för att inte acceptera sin egen obetydlighet, fulhet och "umbärlighet". De andra berättelserna om och av Ida är bortglömda.

Jag har ännu inte läst någon av hennes böcker, men nu ska jag det! Först böckerna om Röpecka, en andlig föregångare till Pippi Långstrump (fast utan kappsäck med gullpengar), skrivna på 1930-talet och Idas egen bild av barnet Ida. De ger också en bild av Åmål på 1870-talet, ur barnperspektiv.

De flesta av hennes böcker finns att låna på biblioteken i Dalsland och många går att köpa på antikvariat – dock inte vårt, för där har de aldrig dykt upp. Vill man köpa den skandalomsusade boken om Fröding från 1913 så får man punga ut med minst 400 kr!

Dags för nytugvning?

Ida var inte bara lärare, författare och journalist. 1915, när hon blivit omöjlig i dåtidens litterära finrum, köpte hon gården Himmer i Närke där hon bl.a. drev hönseri tillsammans med den sprödlare väninnan/livskamraten Stina Sahlén, samtidigt som alla brevväxlingar och stridigheter pågick på parnassen. I slutet av 1930-talet köpte de en större gård, Långåkersboda, alltså när Ida var i 70-årsåldern. Lantlivet har hon skildrat i På och i vägen med Fordhoppa (1925). Köra bil kunde hon inte men gjorde det ändå, liksom humlan som enligt aerodynamikens lagar inte kan flyga men gör det ändå.

Solidarisk och hjälpsam i sitt privata, vardagliga liv, professionellt och kunnig bl.a. som en av våra första kvinnliga utlandsjournalister, har hon fått "den svenska litteraturhistoriens fulaste eftermäle" enligt Sigrid Combüchen. Hon fortsätter att fascinera och engagera, 65 år efter sin död.

Det är utmanande och förpliktigande att ha denna mångfacetterade, stridbara och hängivna person som husgudinna! I vårt litteraturhus råder inte alltid endrätt och salig harmoni. Diskussionens vågor går höga, ibland är pengarna alldeles slut och vi ligger sömnlösa. Men nya idéer leder till nya, ibland oväntade lösningar, framtidstron är bergfast, läslusten driver oss vidare. Idas ande vakar över oss!

Lena Grönlund

– Det kom fram så många trevliga människor som sa att det var för min skull dom var där - och annat snällt - så att kliva av scenen var ju som att falla ner i en stor famn.

Stina Stoor

– Tack för ett jättefint arrangemang. Jag är väldigt glad att jag fick bli inbjuden till Bokdagar i Dalsland! Åmål var så vackert och salen vi läste i var himla fin - nästan ett tempel för litteraturen!

Mats Kempe

Johanna Lindström - koordinator

Anita K Alexanderson i centrum.

– Jag tycker ni sköter det hela exemplariskt. Andra mässarrangörer borde komma till er för att lära sig. Dessutom har ni alla ett sånt underbart medryckande engagemang, så mycket glädje och gott humör! Ni är enastående vänliga och trevliga också! Jag är imponerad och full av beundran!

Gun Ekroth

– Tycker bara att allt var fantastiskt. Fantastisk lokal, fantastisk publik. Och jättebra kringarrangemang.

Lena Sundström

Nöjda bokhandlare Nermin Pismo och Jürgen Picha,

Gör entré på röda mattan till Bokdagars.

Britt Bohlin inviger.

Stella Palm får Dalslands stora skri-
varstipendium.
Negar Naseh överlämnar.

Gun Ekroth samtalar med Stina
Stoor och Mats Kempe.
Vi ser också Anna Ekelund, kvällens
konferencier.

Årets mottagare av Stora Skrivarstipendiet heter **Stella Palm**. Hon har nu påbörjat sitt andra år på Capellagården på Öland, keramiklinjen.

Just nu arbetar hon med keramiska smycken och hon experimenterar med textila uttryck i lera.

Här kan ni läsa inledningen till hennes bidrag "i veck och sömmar".

Bidraget i sin helhet finns på Bokdagars hemsida.

i veck och sömmar

I

långsamt sänker sig sommarmörkret över mig
återigen ensam med den svala mumlande skogen
jag skrämmer mig själv där jag springer, viner fram över
fältet bland lupinerna
nattfjärilar och flugor slår mot min hals, jag sväljer det
som samlas i munnen
jag springer på vägen med sjön glimtande på andra sidan den
tunna skogen
månen darrar och reflekterar sig i det krusande vattnet
jag springer upp, förbi de förfallna ladorna
med blekta röda oerhört matta fasader
och jag når fram till det vita huset
det frasar om mina silkespappersärmar
jag går som stygn
det är släckt i fönstren
jag tänker springa förbi
när det plötsligt börjar brinna innanför rutorna
människorna därinne brinner och brinner
och
det händer igen
att jag inte går upp i rök
det är inte jag som brinner
det är inte jag som blir fånge i en förkolnad kropp
men de jagar mig där de sitter i de glödande fönstren och
de har klippt ut mig ur sina fotoalbum de vet om mig och de
har betraktat mig medan jag ven fram genom skogen
jag når gatan med sina sken
och jag känner mig lättad
och oerhört berövad

II

Månen är en skimrande pärla över den svarta skogen
den ligger alldeles precis blickstillta över huset
himlen är bara en svartblå skiva och inte alls en
oändlighet
kanten mellan skog och himmel är som en obegåvat sydd söm

av svart tråd som sedan fränt sönder men ändå behållit en
 slags skärpa
 tystnaden surrar som uttröttade insekter
 hur har ytterligare en dag kunnat passera utan att
 rullgardinen blivit uppmonterad
 varje natt ligger den lika plastförpackad på fönsterbrädet
 Månen har slagit sig ner i sovrummet, jag kan inte sova för
 det blåvita genomträngande ljuset.
 ryggen bär mig inte längre

III

sömnen avbryter och påbörjar räddar och stjälper än en gång
 i veck och sömmar
 benen bär inte sängen
 jag vattnar krukväxterna med överblivet te
 jag förstår inte min trötthet som sänkt sig ner över mig
 denna dag
 kroppen längtar efter sömn, kroppen ber om sömn och jag ger
 nästan vika
 jag drömmer om ett behagligt ljusgrått regnmoln av sytråd
 jag klär av mig i badrummet och låter sedan kallt vatten
 falla över min kropp och därefter lägger jag mig på mage i
 sängen som luktar svagt; kompost, sängen är bäddad med jord
 och jag krälar in i sömnen

IV

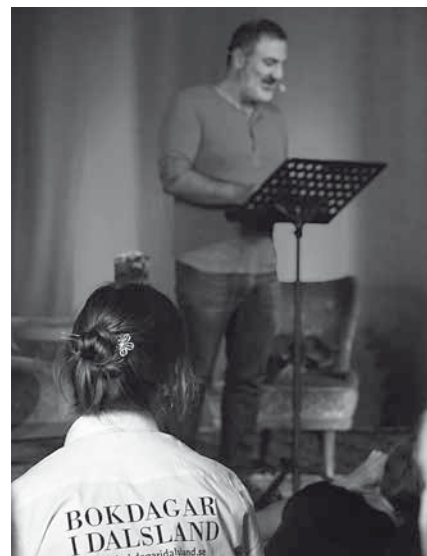
ursinnigt ackompanjerad av Marzieh med sarve beed drar jag
 fram genom huset och rycker till mig mina böcker Bruno,
 Edith, Gertrude, Sonja och Marguerite faller offer för mina
 arma armar
 har garnet rytm eller har jag rytm i garnet. kan jag ha
 rytm? (jag har ju ändå fått höra att jag är en katastrof
 rent rytmiskt)

Stina Ekblad läser Alice Munro.

Daniel Poohl fick Dalslands
 Sparbanks Litteraturpris

Mustafa Can.
 Ryggen tillhör Johanna Lindström.

Barnens Bokdaggar.

Sök Lilla Skrivarstipendiet senast den 15 oktober 2014

Sänd in ditt bidrag till stipendiejuryns samordnare
 Kerstin Nilsson, kerstin@bokdagaridalsland.se

eller

Bokdaggar i Dalsland, Kyrkogatan 14a, 662 31 Åmål.

Eventuella frågor kan ställas till juryns representant
 Maj-Lis Dolk maj-lis@bokdagaridalsland.se, 070 - 564 60 21

Här fikas det.

Helen Tursten och Kerstin Aronsson.

Här köas det.

Här lyssnas det

På Tösse Bokcafé kunde man möta **Helen Tursten**. Hon presenterade sin nya bok "Jaktmark".

Här kommer en text av henne;

Varför Dalsland?

Helen Tursten

Efter tio böcker och tolv filmer med kriminalinspektör Irene Huss som huvudperson kände jag att det var dags att skriva något helt annat.

Hösten 2006 började jag och filmproducenterna Johan Fälemark och Hillevi Råberg på Illusion Film i Göteborg att skissa på ett thriller-manus. Som huvudperson ville vi ha en ung kvinnlig polis. Hon skulle vara helt olik Irene Huss, som ju är en medelålders, erfaren utredare. Vi bestämde att vår nya kriminalinspektör skulle vara 28 år, ha flammande rött hår och ett hett temperament. Hon döptes till Åsa Embla Nyström. Fritidsaktiviteterna blev boxning och jakt, eftersom vi ville ha en riktigt tuff tjej. Kanske inte så politiskt korrekt men onekligen intressant och lovande när det gällde spänning.

Efter långa diskussioner bestämde vi att filmen skulle utspela sig under en älgjakt. Det skulle vara mycket mörker, djupa skogar och vilda djur. Det föll sig ganska naturligt att välja allra nordvästligaste Dalsland. Främsta skälet var att Embla arbetar på Länskriminalpolisen i Västra Götalands mobila enhet. Det innebär att hon och två andra kollegor åker ut till mer avlägsna delar av VG-området när grova brott har begåtts, och den lokala polismyndigheten inte har egna resurser att utreda brottet. Dock kan gruppen inte arbeta utanför VGs gränser. Alltså var norra Dalsland givet som miljö för filmen.

Det fanns ytterligare ett skäl;

Hillevi Råberg är född och uppvuxen i norra Dalsland. Flera i hennes släkt är aktiva jägare. Det skulle alltså underlätta avsevärt för oss när vi behövde autentiska jaktbilder.

Precis när filmplotten var klar och vi började diskutera vem som skulle kunna skriva ett första filmmanus, kom beskedet från ett stort produktionsbolag i Tyskland att nu ville de ha sex Irene Huss filmer! Embla fick alltså läggas åt sidan.

Men jag kunde inte riktigt släppa Embla. Jag gillade henne och tyckte att hon var en frisk fläkt i det litterära poliskollektivet. För att testa om hon kunde fungera ihop med andra kollegor lät jag henne vikariera på våldsroteln i Göteborg, i boken "Det lömska nätet" (Piratförlaget, 2008). Där samarbetar hon med Irene Huss och hennes kollegor. Visst är hon impulsiv och full av (i hennes eget tycke) bra idéer, men faktum var att hon fungerade alldeles utmärkt tillsammans med de andra kollegorna. Framförallt Irene och Embla blev goda vänner. Det är alltså inte helt otroligt att de två kommer att mötas igen ...

Dock kommer inte alla böckerna i den nya serien om Embla att utspela sig i Dalsland, vilket har framskyttat i vissa media. Hela vitsen med att låta Embla arbeta i den mobila enheten är att jag kan välja på en rad olika miljöer inom den stora Västra Götalands regionen.

Men självklart kan Embla och jag återkomma till Dalsland om berättelsen passar just där. Vi får se ...

Vem bryr sig om smak?

Moa Björnsson

Det är lördagskväll och Bokdagar i Dalsland har just packat ihop för i år. Det går på rutin nu, såhär fjorton år efter det första arrangemanget. Man vet precis vad som ska göras. Snabbt och effektivt rullas den röda mattan ihop, boklådor tejpas igen och tält rivs. Det som arbetats på ett år för att få fram monteras nu ned i ett ryck. Plötsligt är det bara några få synliga spår av det stora kalaset. En gul kasse tillexempel. Den ligger lysande kvarglömd i gräset och har texten *Ett nordiskt centrum för litterära upplevelser* skrivet med upprepade bokstäver på båda sidor. Jag tar upp den även om jag redan har tre stycken. Jag tänker att den neongula kassen faktiskt inte ljuger. Även om det vore att ta i att säga att Åmål är en nordisk metropol finns det något här som inte finns någon annan stans. Det är i all enkelhet ett möte mellan författare och dess publik. Ett möte som verkar vara ömsesidigt angeläget.

Bokdagar brukar varje år välja ett tema. I år skulle det vara SMAK. Det slopades rätt snart. Vem bryr sig om smak ett supervalår? Men detta temalösa år blev istället det mest samstämmiga i tematik av dem alla. Tillhörighet och identitet, gränser och globalt ansvar. Saker som är viktigt på riktigt. **Mustafa Can** öppnade hela evenemanget med betraktelser från ett liv i Skövde men där den etniska tillhörigheten aldrig slutat definiera och sätta ramar. **Lena Sundström** pratade om rätts-säkerhet och lade fram historien om de två egyptier som

under tvivelaktiga former avvisades från Sverige 2001. Har vi tagit rättssäkerheten för given? **Lasse Bengtsson** skildrade dagens Afghanistan och sviterna av 35-års krigande. **Åsne Seierstad** berättade om ett Norge efter terroristattacken som för tre år sedan skakade hela landet. Ja, hela Norden. **Daniel Poohl** beskrev sakligt nittiotallets Sverige genom bardomen i lilla Åsensbruk där plötsligt femteklassare blir vit-maktanhängare och flyktingförläggningar sätts i brand. **Majgull Axelsson** gav oss ett romskt perspektiv och gjorde en historieskildring om ursprung, förnekelse och ett folk i ständig förflyttning. Dagsaktuellt att diskutera i Europa just nu. **Liza Marklund** förmedlade kampen mot kvinnoförtryck som drivkraften bakom 30-års skrivande. Kommer framtida generationer läsa Marklunds kriminalromaner som tidsmarkörer i historieskildringen av jämställdhetens kamp?

Summerar jag årets bokdagar blir det mycket som är angeläget. Så även om den där gula kassen i gräset är det enda synliga spåret av de nyss gångna bokdagarna tar jag med mig så mycket mer än just den. Sånt som inte låter sig materialiseras. Tankar och funderingar, möten med författare, finurliga frågor från publiken, ord som fastnat, bilder som visats, tankar om nya samarbeten. Skövde, Norge, Kabul, Åsensbruk. Allt detta på ett par dagar i Åmål. Ja, kanske är det ändå en metropol?

Tack för i år

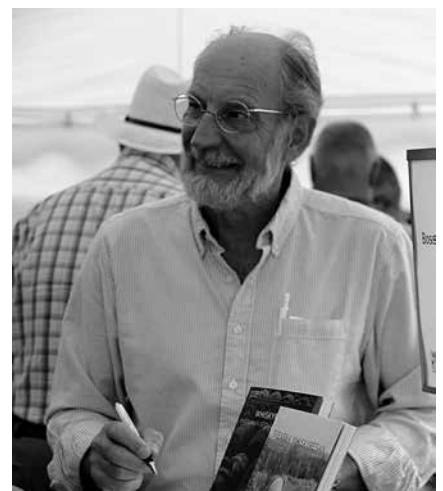
Här signeras det

Åsne Seierstad

Bengt Ohlson

Bosse Bildoktorn

Liza Marklund

Grattis till vinnarna i Litterturkrysset

Vi säger grattis till vinnarna i Litteraturkrysset och tack till alla som deltog!

1a pris Gertrud Olsson, Ånimskog

2a pris Birgitta Johansson, Vänersborg

3e pris Eva Waernebo Persson, Åhus

4e pris Jan Westbom, Åmål

Extrapris Sofia Malmberg, Skärholmen

I ett fönster nära solen

Ur novellsamlingen "I ett fönster nära solen" av Mats Kempe

Ekan får du ta. Bara farmor kräver flytväst och idag är det inte ens vind, så skjut båten ut i viken, du, ut i glindret och bort från bryggan. Sveper onödigt yvigt med årorna över huvudet, som om du ville sopa till nån, men så lägger du dem till rätta i tullarna. Blir sittande en stund. Ekan driver sakta ut genom den stilla ytan och du ser in mot stranden där fiskrenset fortfarande ligger slängt, inga måsar, inga trutar, men en kråka hoppar provande fram ur alsnåret och du ser upp mot stugan. Kan inte skymta dem, de gamla. Farfar något äldre än farmor, i år är det väldigt tydligt, märks att det är så. Det är inte bara benet som sinkar honom. Och du rör långsamt fram över viken, ut mot udden. Lägger till mellan två stenblock som sticker upp vid vattenbrynet. Slår kättingen kring en gammal rostbrun järnring som militären lämnat efter sig. Längre stannar du på klipporna, ligger där och spanar som du gjort de senaste dagarna. Men nån tumlare kan du inte upptäcka. Och du tänker att det inte finns nån, aldrig har funnits, ja, du vet det nu. Bara ljug, lögn.

Titta ned i den släta klippytan istället, nej, den är allt annat än slät, skrovlig från nära håll, och sprickor med fetknopp, myror som söker sig fram överallt. Du reser dig och försöker se var de kommer ifrån. Ett skrov ligger längre upp på udden. Strandat. Du tycker att det ser ut så. Ett skrov av en trut, mest spanten återstår, ett kvisthål för ögat och en vid ring av vitt, tussigt dun runt om, ett segel i upplösning. Och du ser dig omkring. Tallarna. Tången i ytvattnet. Solens skarpa skärvor och blänkande knivseggas kastar mot dig från alla håll. En skäggdopping simmar ut från viken. Vänder sig stressat om, simmar mot en större vassdunge bortåt den nedlagda ångbåtsbryggan. Där inne gömmer den sin familj.

Miss inte...

**... Arne Ruth och Lars-Åke Augustsson
tisdagen den 30 september.**

Då kommer de hem till Bengtsfors för ett samtal om sina böcker, sina erfarenheter, sina minnen och förstås om Dalsland i Norden och i världen!

Kafé Strömmen, Bengtsfors Kulturhus, på kvällen.
Utförlig annons kommer i Dalslänningen veckan före.

Arrangörer är
Föreningen Norden och Bengtsfors Kultur

*"Barnlitteratur är viktig
för att barn ska kunna
läsa och skriva. Inte en
tanke kan byggas utan
språk".*

Lennart Helsing

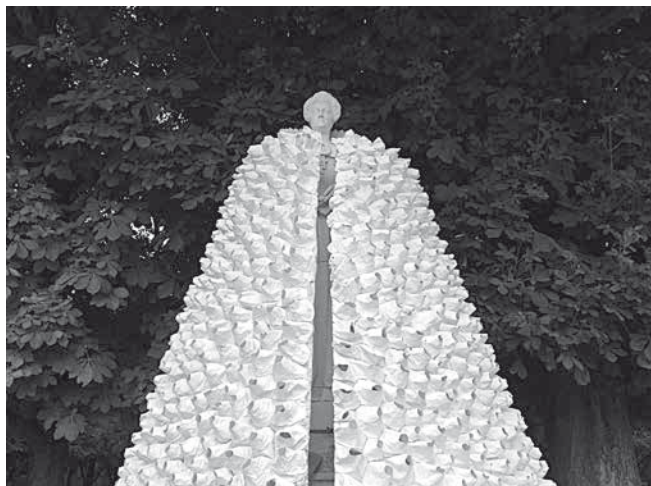
Min resa börjar och slutar med Jardin du Luxembourg

Malin Palm

Jag fick ett stipendium av Dalslands konstförening 2014 och bestämde att använda pengarna till en resa.

Resan började med Paris. Jag åker hit regelbundet, ofta precis som denna gång med min dotter Stella, mest för att ströva runt, se något annat, se lite konst och sitta på café. Mina favoritkvarter ligger just nu i 5e arrondissementet på vänstra stranden. De här delarna i Paris är från romartiden. Mitt i ett bostadskvarter, man går in genom en vanlig port, finns till exempel oasen Arènes de Lutèce en amfiteater en gång byggd för teaterföreställningar och gladiatorspel. Idag en liten park där gladiatorspelen bytts ut mot fotboll och där man fortfarande kan ha turen att se lite teater.

Lite längre ner på gatan ligger Jardin des Plantes,

en enorm botanisk trädgård från 1597 med ett naturhistoriskt museum och världens näst äldsta zoo där det bor små kängurur. Parkerna i Paris är som stora gröna lungor, öppna för alla dagtid och stängda och låsta nattetid.

Blir man fikasugen så ligger i närheten av Jardin des Plantes den vackra vita Parismoskén byggd på 1920-talet. Här finns ett café där man i ett mycket guldigt mosaikdekorerat rum dricker sitt heta myntate och äter orientaliska bakverk.

Från moskén kan man ta vägen via rue Moufflard bort mot Panthéon och den bästa parken av alla Jardin du Luxembourg. I den vackra parken finns plats att sitta och läsa, spela schack och tennis, barn kan segla små båtar i den stora dammen, här går att fika och äta middag eller bara ta en promenad. Parken är fylld av fina statyer. Här får parisarna samsas med porträtt av Frankrikes drottningar och en och annan författare. Vi ser George Sand, 1804 - 1876, pseudonymen för Amandine Aurore Lucie, sjuttio romaner skrev hon under sitt sjuttioåriga liv. Radikal och feministisk, hon lämnade första maken för att satsa på sitt författarskap. Hon tog barnen med sig och begav sig till Paris. Gör det ni också hälsar Malin Palm.

Jessica Schiefauer berättade i våras på en författarkväll om sin roman Pojkarna. Från den har vi fått ett avsnitt.

Pojkarna

Jessica Schiefauer

* * *

Luften var ljummen, gruset var solvarmt och sista lektionen för dagen var gymnastik. Vi spelade brännboll förstås, efter pojkarnas önskemål, och Bella, Momo och jag stod som sengångare ute på planen. Tog knappt ett steg i någondera riktning, sträckte knappt ut en arm, lade inte hand på en enda boll.

Det var inte det att vi inte tyckte om att spela. Vi gjorde det hemma ibland, på vändplanen bakom Momos hus. Då dängde vi till med slagträet allt vad vi kunde och vi hann varvet runt nästan varje gång. Men här var det något helt annat. Här följde pojkarnas blickar våra minsta rörelser. De såg allt, lurpassade på varje tillfälle att flina och kommentera. Momo hade långa starka ben men hon använde dem inte. Hon masade sig runt, försökte göra sig så grå och osynlig som möjligt. Jag stod med armarna i kors och blinkade inte ens när läraren skrek att jag väl kunde satsa lite, för lagets skull.

Bellas bröst gungade när hon rörde sig, ingen T-shirt i världen var stor nog att hålla dem osynliga och när hon sprang, när hon tog fart och verkligen försökte satsa lite, för lagets skull, då hördes genast busvisslingar och applåder från pojkarna.

Bella slutade springa. Hennes hals och kinder blev blossande röda och någonstans i kören av röster var det någon som skrek:

- Kom hit baby, kom hit så får jag känna på dem!

Det vände sig i magen på mig. Ett ögonblick tänkte jag på jätten från mina vakendrömmar, föreställde mig hur jag klev över planen och plockade pojkarna med mina jättehänder, kastade dem i en vid båge bort över samhället. Men min kropp var en tanig flickkropp och jag såg tyst ner i marken, svalde och svalde för att hindra illamåendet från att tränga upp genom halsen.

Läraren stod där med sin visselpipa. Han hörde och såg alltihop men han rörde inte en min. Han satte visselpipan till munnen och blåste, timmen

var slut, spelet upplöstes. Läraren gestikulerade åt Momo och mig att plocka med oss slagträ och koner och bära bort dem till materialförrådet. Det var en sorts bestraffning. Den som inte ansträngt sig tillräckligt blev tvungen att plocka undan. Alla kunde se vem han valde ut och det var meningen, man skulle känna sig utpekad. Momo bet ihop och gjorde som han ville, men jag sackade och såg efter Bella. Hon gick mot omklädningsrummen med nedböjt huvud. Jag gick ifatt, tog henne i axeln. Då stannade hon och log blekt mot mig.

- De är så barnsliga!

Jag ville le tillbaka, jag ville nicka tröstande, säga "Jag vet, så djävla töntiga, du ska inte bry dig om dem." Men jag kunde inte le, jag kunde inte nicka för jag visste att det inte var barnsligheter, tvärtom. Pojkarna var redan alltför vana att kunna göra som de ville med oss. Klumpen av illamående lossnade i halsen, kom ut i en ström av ord:

- Man borde – någon borde ge dem stryk. Slå det ur dem. Så att de aldrig gör om det.

Bellas såg på mig, det blänkta till av undran i hennes blick. Så ryckte hon på axlarna.

- Äh. Jag vill bara duscha. Så vi kan gå hem sedan.

Hon stack sin arm under min. Vi gick mot skolhuset tillsammans och när vi kom runt hörnet stod de där utanför dörren, och väntade.

Jag stannade, men Bella stannade inte. Det var som om hon plötsligt bestämde sig för att vägra, att de inte hade rätt att skrämma henne. Hon lyfte hakan, höll inte armarna i kors utan lät dem hänga uteder sidorna. Hon gick rakt mot dem och för ett ögonblick trodde jag att de skulle skingra sig, att de skulle låta henne gå igenom.

Jag hörde inte vad de sa, jag hörde bara tonfallet, hur de talade till henne med mjuka falska röster. Och de släppte in henne i klungan, de lät henne gå flera steg fram mot dörren innan de började ta på henne, tryckte sina kroppar nära, lirkade in händerna under tröjan och skulle känna och Bella vred sig, tog sig ur deras grepp men pojkarna släppte inte taget om hennes kläder. De drog och krängde och till sist höll de T-shirten och sportbe-

hån som segertroféer i luften, svingade tyget över huvudet, skrattade, pekade.

Bella stod ett par meter ifrån.

Hon höll om sina nakna bröst, håret hängde ner över ansiktet, axlarna kutade. Hon tryckte sina bröst tätt mot kroppen och stod alldeles, alldeles stilla.

Det gick så fort. Jag kom mig inte för att göra något medan det skedde, men nu lossnade benen under mig och jag rusade fram. Jag skrek att de var kuksugare och horungar och att de inte hade rätt att göra så, era djävlar, *ni har ingen rätt att göra så!*

För pojkarna var leken över. De såg inte på Bella längre och de brydde sig inte ett dugg om mig. De kastade hennes kläder i min famn och sedan vände de ryggarna åt oss, gick bort till sitt omklädningsrum som om ingenting hade hänt.

Jag räckte Bella hennes kläder. Hon fumlade, tappade behån på asfalten och lät den ligga, drog tröjan över huvudet. Sedan blev hon stående med armarna om sig själv. Jag strök henne över håret, smekte hennes kinder.

Bella, min fina Bella, låt dem inte komma hela vägen in, låt dem inte ta dig, låt dem för guds skull inte ta dig!

Bella kämpade mot gråten, bet ihop hårt, tryckte händerna mot ögonen. Näsvingarna darrade, en sträng av snor rann ner mot överläppen. Jag höll om henne och strök henne över ryggen. I ögonvrån såg jag Momo komma ut från materialförrådet. Hon började genast springa när hon fick syn på oss, hon tittade mot Bellas behå som låg kvar på asfalten och hon frågade ingenting när hon kom fram, slog bara armarna om oss.

Vi stod där och vi höll om varandra, tröstade varandra med våra kroppar. Våra hjärtan slog tätt tillsammans och jag vet inte om det var mitt hjärta eller Bellas, om det var min puls eller hennes som slog så hårt att det tog flera minuter innan vår andning återfann sin vanliga rytm.

* * *

Efter den dagen såg vi inte skymten av Momo på över en vecka. Hon kom inte till skolan och under eftermiddagarna satt hon bakom neddragna persienner och sydde. Jag gick förbi hennes hus. Flera gånger var jag på väg att knacka, men jag lät bli för jag kände ju detsamma som hon, att det var bråttom nu. Pojkarnas miner, Bella med armarna kring sin egen kropp. Bilden framträdde varje kväll när jag slöt ögonen och jag längtade så efter

att få sätta en mask mellan mig själv och världen igen. Att få dra på mig en dräkt som gjorde mig till någon annan, slippa vara den Kim som stått så tafatt på skolgården.

Skoldagarna förflöt. Bella och jag gick med glasartad blick i korridorerna och ryckte på axlarna när lärarna frågade var Momo höll hus. Sent på fredagskvällen när jag hade gått och lagt mig, när månen lyste in som en ficklampskägla genom rutan och jag låg och vred mig för att mitt skinn var känsligt och lakanen alltför sträva, då singlade en liten papperslapp in genom fönsterspringan. Det var ett kort och kärnfullt meddelande:

Färdig nu. Imorgon kväll! /M.

Jag lade lappen under huvudkudden. Den natten drömde jag om fjärilar.

Jessica Schiefauer.

*"Tänk alla timmar en läsare
lägger ner på en bok.
Då får det faen i mig inte vara
något bludder."*

Klas Östergren

NYA BÖCKER!

Anmälan: Monika Åhlund

Stigar, vägar och tankebanor

av Berit och Lars Eric Fjellman

Deras sjunde bok i skriftserien Dalsland och gränsbygden.

Boken behandlar först "De gamla vägarna och deras skötsel". Här berättas om hur vi har tagit oss fram, först på stigar både till fots och med häst. Här på norra Dal användes ofta sjöarna för att komma fram i väglöst land, både sommar och vinter. På 1600-talet var stora landsvägen mellan Vänersborg och Åmål svårframkomlig. Bönderna fick själva underhålla vägarna, olika långt beroende på hur stor gård de hade. Gästgiveriernas betydelse längs vägarna beskrivs också.

Andra kapitlet i boken heter "En ung mans väg till ena pigo". Här får vi veta hur ungdomarna haft det genom århundradena. Frieri, trolovning, lysning och bröllop

Selma Lagerlöfs väg till författandet och hennes anknytning till Dalsland. Här berättas om hennes

uppväxt på Mårbacka, utbildning och hur hon blev författare och en berömd sådan som fick Nobelpriset i litteratur.

Boken avslutas med "Ordens väg mellan språken". Här finns förklaringen på flera av våra vanliga ord. Varför heter det jul på svenska medan andra språk har mer religiös anknytning, t.ex. Christmas?

Grafisk formgivning och illustration t ex bokdesign, logotyper, broschyrer, annonser, affischer, bilder och en och annan hemsida

Hör av dig om ditt projekt till Åsa Carlsson

070-664 75 59

info@asacarlsson.se

www.asacarlsson.se

Åmål

asacarlsson.se
Bild & Grafisk form

Forum för poesi och prosa

Litterära torsdagar

2 oktober

Claus Beck-Nielsen
Jessica Kolterjahn

6 november

Lasse Berg

4 december

Ulf Karl Olov Nilsson &
Eiríkur Örn Norðdahl

Läs mer om författarna och hela programmet
www.bokdagaridalsland.se

Ett samarbete mellan Bokdagarna i Dalsland och Forum för Poesi och Prosa, med stöd av Författarcentrum Väst och Studieförbundet Vuxenskolan Dalsland

Hjälp oss hitta texter som på något sätt är annorlunda eller bortglömda. Du behöver inte motivera – men tala om vem författaren och vilket verk det är!
Sänd det utskrivna förslaget till: larsgus@live.se

NYTT I KORPGLUGGEN!

Anna Maria Lenngrens dalsländska anor

Lars Lundin

Vår ordförande Lena Grönlund berättade i förra numret av Korpgluggen om Anna Maria Lenngren. Att denna hade dalsländska anor, är det kanske inte många som känner till. Personhistorikern **Anders Edestam** har i sin bok *Dalbor* skrivit en uppsats om hennes far, Magnus Malmstedt, som föddes på soldattorpet Åkesäter i Högsäter. Denna berättelse visar hur Magnus på 1700-talet gjorde en klassresa, som också innebar stora svårigheter och motgångar.

Magnus Malmstedts far var soldaten Bryngel Månsson. Han hade 1708 antagits som soldat för Åkesäters rote i Högsäters socken. Som soldat kom han att delta i det stora nordiska kriget under Karl XII. Bryngel Månsson blev därvid tagen till fånga av danskarna och hölls som krigsfånge fem år innan han 1718 kunde återvända till sitt gamla soldattorp Åkesäter.

Återkommen till Högsäter ingick Bryngel Månsson äktenskap med Märta Andersdotter Dahlin. I äktenskapet föddes 1724 en pojke, som fick namnet Måns. Modern Märta var en begåvad och stark kvinna. I sitt hem öppnade hon skola för traktens barn. Sonen Måns fick därför tidigt lära sig läsa och inhämta andra kunskaper. Vid en visitation i Högsäters pastorat 1738, som hölls av superintendenten i Karlstad, blev denne så imponerad av Måns kunskaper, att han föreslog att familjen skulle flytta till Karlstad, för att Måns skulle få tillfälle att gå i skola. I Karlstad hade Måns antagit tillnamnet Malmstedt och ändrade senare förnamnet Måns till Magnus.

Efter fyra år i Karlstad fortsatte Magnus sina studier vid Uppsala universitet och senare i Lund, där han 1748 avlade filosofie magisterexamen. Kort därefter gifte sig Magnus. Hustrun, Märta Johanna, var dotter till en av hans välgörare, komminister Johan Florin i Ransäter. Några dagar efter bröllopet reste paret till Uppsala, där de gick en osäker framtid till mötes. Magnus fick nu försörja sig och hustrun genom att ge privatlektioner. Efter några år blev han antagen som docent i latinska språket vid Uppsala universitet. Denna tjänst medförde dock ingen lön, utan han fick fortsätta att ge privatlektioner till studenter. I äktenskapet föddes sex barn. Bland dem var flickan Anna Maria, född 1754, och senare känd som Anna Maria Lenngren.

Vid tiden för Anna Marias födelse kom Magnus Malmstedt att utsättas för en fullkomlig kättarprocess. Han hade visat intresse för en andlig rörelse, den s.k herrnhutismen, som hade börjat utbreda sig i Sverige. Resultatet av detta blev att Magnus Malmstedt av filosofiska fakulteten förbjöds att undervisa. Han anklagades av domkapitlet i Uppsala för att ha avfallit från den rena evangeliska läran. Magnus Malmstedt tvingades slutligen till "avbön", varefter fakulteten två år senare upphävde undervisningsförbudet. Efter en tid kom det dock till Uppsala stadsfiskals kännedom att Magnus Malmstedt i sitt hem höll religiösa sammankomster. Det startades nu en ny process mot honom. Efter ett och ett halvt år av utredningar föll domen: Frikänd! En av de domare, som röstade för frikännande var Carl von Linné.

Magnus Malmstedt var en mycket godhjärtad person. Han tog sig an sin gamla mor, och vårdade

henne i sitt hem under hennes sista år. Likaså öppnade han sitt hem för en av sönernas svärföräldrar, den avskedade komministern i Dalby, Värmland, Lars Thyberg (tillhörande prästsläkten Thyberg från Tydje i Dalsland) och dennes hustru. Dessutom höll han i sitt hem "en inrättning till skötsel och undervisning för fattiga barn och ynglingar".

Med sin dalsländska hembygd höll han en livlig kontakt, främst med Anders Hedrén, sedermera prost i Ör. Denne var liksom Magnus Malmstedt född i Högsäters socken, och från Hedréns ankomst till Uppsala 1768, blev de båda dalborna vänner för livet.

Som akademisk lärare var Magnus Malmstedt både nitisk och skicklig. Vid hans föreläsningar samlades flera åhörare än vid någon annans. Han "ägde en högst förträfflig talang att hålla roande föreläsningar", som han kryddade med "lekande exempel och skrattväckande infall". Dottern Anna Maria fick en grundlig utbildning i hemmet av sin far som bland annat lärde henne latin. Hennes barndomshem var fattigt men flera av dåtidens unga litterära förmågor sökte sig till Malmstedts glada hem, inte minst för att träffa hans begåvade dotter.

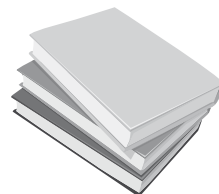
På hans ålders höst fanns av familjen bara dottern Anna Maria kvar i livet. Vid ett besök hos henne 1798 i Stockholm försvann Magnus Malmstedt och återfanns en månad senare drunknad i Norrström.

*"Den som väntar på den
som har gått, har väntat för
länge."*

Nils-Erik Jansson

*"Om en författare kan använda
sin öron är det inte fel."*

Klas Östergren

MAJ-LIS BOKCAFE

14 oktober

11 november

9 december

Se hemsidan för mer information:

www.bokdagaridalsland.se

TRYCK REKLAM

 **NIKlassONS
TRYCKERI**

Odengatan 40 • Mellerud
Tel. 0530 - 360 90

www.niklassonstryckeri.se

Länge leve biblioteken och framförallt Steneby bibliotek!

Dorotea Johnte, Bibliotekschef, Steneby bibliotek

Det är få platser som är så levande som ett bibliotek. Levande i den bemärkelsen att det är en mötesplats. En mötesplats för människor, tankar och demokrati. En mer demokratisk plats får Du leta efter i vårt samhälle idag. Om Du vågar dig hit och om Du vet vad bibliotek är och att Du vet om att det är en plats där alla får lov att bara vara. Därför är det så viktigt med skolbibliotek, därför är det så viktigt med bra folkbibliotek och därför är det så viktigt med kommunledningar som förstår hur viktigt det är med bibliotek. Därför att det är viktigt med demokrati och det är viktigt med orden. Orden gör att Du kan uttrycka dig, orden gör att Du kan förstå Din omvärld och Dig själv och orden gör så att Du kan delta i vårt samhälle. Länge leve biblioteken!

I vårt landskap finns det ett bibliotek som är unikt för Dalsland, ja kanske för hela Sverige. I Dals Långed ligger Steneby bibliotek tillsammans med Dals Långeds folkbiblioteksfilial. Mitt i vårt vackra landskap ligger nämligen STENEBY. Här finns universitetsutbildningar inom konsthantverk och design och här finns högskoleförberedande och yrkesinriktade utbildningar. Alla med inriktning på – konsthantverket, designen, konsten, formgivning- en och den konstnärliga processen. På skolan arbetar man inom materialområdena textil, trä, metall och skinn-läder-påls. STENEBY är en mötesplats, inte bara för studenter och lärare utan även för dalslänningarna och lokalbefolkningen. Det är också en internationell miljö med studenter från världens alla hörn. Det är attraktivt att studera på STENEBY, det är spännande att komma till Dalsland.

Steneby bibliotek har funktionen som ett universitetsbibliotek för HDK vid Steneby, Göteborgs universitet och är ett skolbibliotek för Stiftelsen Stenebyskolan samt är en folkbiblioteksfilial i Bengtfors kommun. Tillsammans med Steneby konsthall och Steneby Store blir huset ett slags kulturhus i Dals Långed som används av alla.

Steneby bibliotek är ett special-

bibliotek med litteratur som speglar utbildningarna på skolan. Andra jämförbara bibliotek är till exempel Konsfacks bibliotek i Stockholm och Konstbiblioteket i Göteborg. Här finns främst litteratur inom konst, konsthantverk och design inom ämnesområdena trä, textil och metall. Det betyder att Du kan låna och läsa böcker och tidskrifter på flera språk och med internationell inriktning. Vem som helst får låna t.ex. "Collezioni Donna" – ett magasin för haute couture och mode, "Hephaistos" – internationell tidskrift om smide och metall och "Fine woodworking" – en tidskrift för trä och trättillverkning. Här finns cirka 120 olika tidskrifter som biblioteket prenumererar på tillsammans med folkbiblioteket. Bland böckerna finns avdelningar som: otraditionella konstformer, ikonografi, industriell formgivning, järnsnide, möbelkonst, textilkonst och historia samt dräkthistoria och kläder. Här finns ett stort urval av böcker som spänner över ett brett område. Här finns högskolans litteratur, men också folkbibliotekets stora utbud av romaner och fakta-böcker.

Steneby bibliotek är en viktig plats på skolan. I utvärderingar som skolan gör får biblioteket väldigt högt betyg av studenterna. Det är så det känns att arbeta på STENEBY – man känner sig uppskattad som bibliotekarie och det arbete som utförs här är mycket omtyckt. Biblioteket är delaktigt i undervisningen av olika moment. Det finns en återkoppling

och en bekräftelse av det arbete man utför på biblioteket. Till exempel visar studenternas examensrapporter hur de har använt sig av litteraturen och materialet som biblioteket varit med om att ta fram. På så sätt får man direkt en återkoppling till det arbete man utfört vilket är mycket tillfredsställande.

Steneby bibliotek är ett ovanligt bibliotek. Ovanligt för att det är både ett universitetsbibliotek och ett folkbibliotek på samma gång. Det finns en

bredd av litteratur som är speciell. STENEBY och biblioteket bidrar till Dalslands attraktionskraft. Tack alla ni som gjorde det möjligt att Dalsland fick universitet i Dals Långed och tack till alla ni som jobbade med att Dals Långed skulle få en konsthall och ett bibliotek mitt i samhället. Här finns en potential inför framtiden och det är det vi vill – fortsätta utveckla biblioteket och låta portarna stå öppna för alla. Kom och ta för er!

Sigrid Combüchen besökte Åmål - Ida Bäckmanns födelsestad

Före sitt föredrag på Stadt besökte Sigrid Combüchen Nordiska Litteraturhuset.

Foto: Ingemar Media

Det var fullsatt på Stadt i Åmål, och publiken sitter förväntansfull och väntar på Sigrid Combüchen. Foto: Ingemar Media

Drygt 100 personer lyssnade.... Foto: Ingemar Media

... och fick tillfälle att köpa boken och få den signerad. Foto: Ingemar Media

2012 fick Emma Bäckström hedersomnämning i Skrivarstipendiet. Hon har fortsatt på den litterära banan och skriver här ett reportage om:

Fyra dagar på Biskops Arnös folkhögskola

Emma Bäckström

”Min resa hit.”

Orden var skrivna med röda bokstäver på whiteboardtavlan. Framför den stod kursledaren.

”En resa kan tolkas på många olika sätt. Det kan vara en specifik återgivning av till exempel den resa ni gjorde för att komma hit. Färdades ni med buss eller tåg, såg ni något ni fastnade för? Det kan också vara en metaforisk resa. Varför inte er livsresa? Från att ni föddes fram till idag. Ni är fria i er fantasi och glöm inte att det är tillåtet att ljuga.”

Tjugo minuter. Ettusen tvåhundra sekunder.

Tio av de tjugo gick åt till att komma på en idé och finna den första formuleringen. Tvåhundrafyrtio sekunder förbrukades på om poäng att snegla på klockans minutvisare, knacka med pennhuvudet i bänkskivan och tänka på hur lite tid det var från början. Hur mycket mindre tid det för varje gående sekund fanns kvar.

Min resa hit.

I kronologisk ordning började den för ett år sedan med en fråga. Jag var den nyfikne, min dåvarande svenskalärare kom med svaret.

”Vad skulle du rekommendera om man vill gå en skrivarkurs?”

”Biskops Arnös folkhögskola.”

En ansökan innehållande ett textprov, en motivering och en erfarenhetslista skickades in. Det var en bland omkring fyrtio stycken. Tolv valdes ut. En av de antagna var jag.

Bil från Åmål till Karlstad. Buss mot Bålsta. Byte i Västerås och Enköping. Avstigning och en fyra kilometer lång promenad som nedvarvning.

Beskrivningen var inte särskilt gripande, inte ens jag själv blev engagerad. Minuterna fortsatte ticka och jag såg mer på klockans visare än på det linjerade ark.

Något som fångar, en brännpunkt att utgå från. Vem är jag? En tjej från orten det spelats in en film om. En film med en vulgär titel. Fucking Åmål. Pennan klottrade ner tanken. Vad mer?

I sex minuter hann jag skriva. I trehundrasextio sekunder exporterades mina tankar från hjärnan via armen och fastnade med hjälp av pennan på pappret. Jag skrev tills alla de tolv återvänt till sina platser. Ända tills kursledaren log och sa: ”Sedär, visst hinner man mer än man tror på tjugo minuter? Emma, skulle du vilja börja att läsa upp din berättelse för oss andra?”

Jag nickade och såg på den artonåriga tjejen från Västergötland. Vi var jämnåriga och yngst. Blicken vandrade vidare mellan ansiktena. Mellan den rödhåriga småbarnsmamman från Värmland, universitetsläraren från Umeå, psykologen från Stockholm, litteraturvetaren från Norge som numera bor i Danmark, finlandssvenskan från Helsingfors och den nypensionerade folkhögskoleläraren. Hjärtat slog mot revbenen.

”Den 25 juni 1996 föddes jag. Samma datum tretton år senare dog Michael Jackson.” Rösterna hakade upp sig på stavelser. Jag fyllde lungorna och andades ut.”Betydligt fler människor brydde sig om hans bortgång än min födelse. Dödsannonsen stod i tidningar världen över. Miljontals tårar fälldes, blombutikernas intäkter ökade och civilisationen lystes upp av värmeljuslågornas sken i städernas gatuhörn. ”Det kändes som att stiga ut ur ett sedan länge stängt rum. Eller som att tappa handduken på stranden under tiden man byter om. Jag fortsatte att blotta mina ord och avslutade det första stycket. ”Min välkomstkommité var desto mindre. Den bestod i en mor, en far, en syster och en bror som sa att jag luktade pannkakor.”

Efter att jag avslutat med en återkoppling till inledningen följde inga frustande skratt, inga isande kommentarer eller oförstående blickar. Inte heller gensvarades jag av applåder, berömmande ord eller

nickningar som log. Allt som hände var att kursledaren bad läkaren till vänster om mig att fortsätta med sin text.

Folkhögskolan min lärare rekommenderade, som jag ansökte och därefter blev antagen till ligger på Biskops Arnö i Mälaren. En bro binder fast ön med fastlandet och känslan av att man lämnar det moderna samhällets krav när man antrar ön förstärks av den täta skogen och täckningens instabilitet. Läget är som planerat för att stimulera kreativitetens flamma och disciplin.

Det bästa är att man har tid. Inga läxor väntar, inga rum behöver städas. De enda förväntningar som finns är att man ska skriva. Läs, skriva och äta. Dessutom är utrymmet för distraktioner praktiskt taget nere på noll.

Rubrikerna på skrivövningarna vi gjorde varierade alltifrån Ett minne, Ett föremål, Ett brev och De algeriska kvinnorna. Vi läste poesi av Yahya Hassan, Ann Jäderlund och Bruno K Öijer samt utdrag ur Prästungen, Han skulle bära mig och Det som sker. Varje kväll fick vi en längre skrivuppgift. Längre i och med att deadlinen inte var på tjugo minuter. Tvärtom fick man, om lusten sa ja, sitta hela natten och finslipa på formuleringar.

När vi läste upp de längre texterna samtalade vi om dem istället för att efter att punkt uttalats fortsätta till nästa. Skribenten själv var däremot inte tillåten att delta i diskussionen. Personen i fråga skulle utan att förklara eller försvara lyssna på hur de andra uppfattade texten. Metoden var lärorik och det var intressant att se hur samma ordföljd kan tolkas på så många olika sätt.

När vi inte skrev eller läste åt vi. Och när vi inte åt drack vi te. Dagen började med frukost vilken senare och med jämna mellanrum avlöstes med först förmiddagsfika, därefter lunch, eftermiddagsfika, middag och kvällsmat. Ifall vi händelsevis ändå skulle bli hungriga fanns alltid en fruktskål i rummet där vi arbetade.

Sommarkursen jag anmälde mig till pågick i fyra dagar och fyra dagar försvinner fort. Jag anlände, njöt och sedan var det dags att åka hem. Tiden på skolan satte spår i mina minnen. Framförallt på grund av de olika men ändå likasinnade människorna jag lärde känna, feedbacken vi gav varandra och tillgången till tid som inte tillät några ursäkter. Det är en erfarenhet som jag inte känner mig färdig med. Intensiteten gav mig mersmak och jag hoppas att jag återigen får chansen att göra en resa där skrivandet står i centrum.

Vilken fantastisk sommar, som nu övergått i en fantastisk septembermånad. Det är inte höst ännu, men svamparna kommer som svampar ur jorden och folk vet inte var dom ska göra av alla Karl Johansvamparna!! En raritet som vi inte är så vana vid att plocka i dessa mängder. I varje fall inte utan mask! Tyvärr är okunskapen om svamp stor. Och alla varningar hjälper inte. Men hör ni ni, svampplockare, det finns böcker att läsa om svamp och med bra bilder dessutom.

Var på Skördefesten på Värmlandsnäs i går. Massor av folk, vacker solig dag och mer och mer försäljning av allt möjligt från traktorer till potatis. Slående är vilken ökning av försäljningen av begagnade böcker som dyker upp överallt. När vi började sälja begagnade böcker i Håverud för 15 år sedan var vi ganska ensamma i den branschen. Och vi fick in riktiga fyndböcker som vi sålde för en liten slant. Händer ibland nu också men nu är vi många om att fånga upp dom.

Blir glad när jag tänker på att detta måste innebära att folk läser mer och spridningen av gamla böcker är också ett sätt att stimulera till läsande.

I Nordiska Litteraturhuset här i Åmål har vi nu fått tillgång till ett litet rum där vi har vårt förråd av gamla böcker. Ring gärna och kolla om vi är på plats så öppnar vi och ni får själva botanisera bland alla hundratals volymer. Chef för förrådet är som vanligt vår ordförande Lena Grönlund, hennes telefonnummer finns på ledarsidan här i Korppluggen. Där hittar ni också telefonnummer till vårt kansli.

Nu har vi närmast framför oss besök av Sigrid Combüchen som lanserar sin nya bok om Ida Bäckman, sen blir det författarkvällar i oktober, november och december. Däremellan ska vi delta med öppet hus under Ljusfesten här i Åmål. Vi kommer också att jobba intensivt med vårt nordiska projekt och kalendrarna är snart fullbokade.

Mellan allt detta roliga ska vi också söka pengar till vår fortsatta verksamhet. Det är inte någon rolig sysselsättning, men vem har sagt att vi bara ska ha roligt?

Förresten, tack alla för att ni gjorde årets Bokdagar i Dalsland 2014 till den succé det blev! Gå in på vår hemsida och önska er nästa års författare, klicka på knappen Kontakta oss högst upp i vänsterspalten.

Hoppas nu vi ses på höstens författarkvällar, ni är mycket välkomna!

Anita K Alexanderson
Bokdagar i Dalsland

**För hemma-
kontoret:**

Datorer • Service
Tillbehör • Förbrukningsvaror
Datorhjälp

Gågatan, Åmål, 0532-101 43
www.micromega.se

MICROMEGA
Data/IT för alla - globalt och nära Dig!

PD 102 ÅR

**Lokala nyheter
i över hundra år**

PD Provenstidningen
www.provenstidningen.se

*"En fluga gör att ingen
kommer."*

*"Kannibalhövdingen till sin
middagsgäst, en annan
kannibal:
– Jag vet att du inte tyckte
om min hustru.
Men smaka på såsen."*

Nils-Erik Jansson

kôrpat

Ugglan Ugglan Ugglan

Dalslandslitteratur

Hos oss har vi en egen avdelning för Dalslandslitteratur där vi försöker att ha all tillgänglig litteratur med anknytning till Dalsland på hyllan.

Vi köper även in antikvariska böcker om Dalsland, så söker du en gammal bok som är slut på förlaget - Hör med oss!

*Affären som
har lite tur!*

Åmåls Bok- & Pappershandel
Cityhuset • Tel 157 70, Fax 188 89 • www.amalsbokhandel.se

Åmåls KULTURHUS
BIBLIOTEK ARKIV KONSTHALL

Kungsgatan 20, 662 31 ÅMÅL, 0532 171 07, 171 02
www.amalskulturhus.se - biblioteket@amal.se

**OMBYGGNAD
KULTURHUSET**

Vi kommer under hösten att bygga om hissen och toaletterna!

Från och med den 22 september kommer vi att ha minskade öppettider. Ändringar i öppettiderna görs med tanke på det ökade bullret i lokalerna under ombyggnaden.

Öppettiderna gäller trol. v 39-42, med reservation för ev. ändringar.

**Måndag- fredag kl 10 -14
Lördag kl 10-13**

ÅMÅLS KOMMUN
www.amal.se

Dalslands Sparbank

För andra banker
är vår region en
liten del av Sverige
- för oss betyder
den allt.

dalsbank.se

Vår vision:
Ett attraktivt
Dalsland i tillväxt

VI HAR DET DU BEHÖVER!

Bläckpatroner till skrivare
Kopieringspapper • Usb-minne
Souvenirer m.m.

Bokhandeln i Mellerud

Storgatan 16 • Tel. 0530-100 69
mona.christiansson@telia.com

- **Hälsokost**
- **Kosttillskott**
- **Naturmedel/**
Naturläkemedel
- **Biologisk kosmetika**
- **Akupunktur**
- **Friskvård**

HÄLSOSHOPEN

Storgatan 16 - MELLERUD
Tel: 0530 - 101 00

TRYCK REKLAM

 **NIKlassONS
TRYCKERI**

Odengatan 40 • Mellerud
Tel. 0530 - 360 90
www.niklassonstryckeri.se

Höstprojekt

Ska du marknadsföra event som t ex Författarkvällar, Bokdagar och Glupsk på Dalsland, ge ut en bok eller starta ett företag så kan jag leverera logotyper, hemsidor i wordpress, trycksaker, annonser, illustrationer och det mesta inom grafisk formgivning.

Åsa Carlsson Bild & grafisk form
070-664 75 59, info@asacarlsson.se
Kyrkogatan 14, Åmål

(entré från gården, granne med Bokdagar i Dalsland)

www.asacarlsson.se

